13de. JAARGANG — CURAÇAO DEN 18n JANUARI 1896 — N° 629

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels f.0,50 voor elken regel meer fl.0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,20.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl.0,07½.

DE STRIJD

Hij dagteekent niet van heden of gisteren, maar van het oogenblik, waarop Michaël streed tegen den draak, of zoo ge wilt, met betrekking tot ons, van het oogenblik dat onze eerste moeder met den vorst der duisternis redeneerde over het al of niet eten van de verboden vrucht. Welke is die strijd? Het is de strijd tusschen het goed en het kwaad, tusschen God en Belial. En nog staan die legerscharen, na zooveel duizend jaren, tegenover elkander, en als straks de 19e eeuw zich voorgoed nederlegt in het graf van het verledene, dan schettert weer het krijgsgeschal om de wieg van haar opvolgster! 't Is waar, ook op de zee van 's menschen leven, waar die strijd plaats heeft, wordt wel eens eene stilte, soms zelfs eene doodsche stilte waargenomen, maar dan is dikwijls de vraag nog niet overbodig, of de golven niet rusten, om weldra met vernieuwde krachten zich torenhoog te verheffen en hem te verschalken, die tusschen het schuim der baren het roer van zijn schip niet meer genaken kan.

Van daag brengen de Fransche nieuwsbladen het bericht, dat de regeering eene liefdezuster het kruis van eer heeft geschonken om de vele, ja ontelbare diensten, door haar der menschheid bewezen; van daag vertellen diezelfde bladen, dat een der voornaamste leden van de Vrijmetselarij, een Doinel, tot de Katholieke Kerk is weergekeerd. Morgen staat gedrukt, dat op last van diezelfde mannen, die het Zusterke der Armen decoreerden, eene processie is gestoord, en priesters en leeken gedwongen zijn kerkwaarts te keeren; dat in het land van den H. Lodewijk de „fiscus" rondgaat, om hen of haar tot eene betaling te dwingen, die een Ribot niet zou vorderen, als zij een bal-kostuum hadden aangetrokken in plaats van de pij. En dan mag een blad als *La Croix* wel zeggen: „De Katholieken voelen het bloed in hunne aderen koken," — de strijd is er niet door geslecht! Ja, dat er zelfs eenmaal in de kerk van den Montmartre stukken zullen worden uitgevoerd van een Victor Hugo; dat er eene lezing in zal worden gehouden uit Zola of er in gepredikt à la Voltaire, wie zal het onmogelijk achten; wie geeft de verzekering, dat de geest van een Jean Jacques Rousseau niet zal herleven op de plaats zelve, waar het monument verrees van „La France repentante?"

Ontelbaar zijn de brieven, de telegrammen enz., die de Paus ontvangt als zoovele protesten tegen de Italianissimi; zoo luzen wij even na den 20 Sept. ll., en — het Katholieke hart verruimde. Daarna lazen wij de vertaling van de inscriptie, door Bovio opgesteld voor het gedenkteeken aan de overweldiging van Rome, en — het Katholieke hart bloedde!

Russische prinsen en grootheden brachten niet lang geleden een bezoek aan Z. H. den Opperpriester aller Katholieken; een paar weken later zeggen in het Rijk der Czaren Katholieken, priesters en leeken den hunnen vaarwel, om, als gemeene boeven geboeid, naar het uitgestrekte Siberië te worden geleid.

Slaat de Stedehouder van Christus zijne blikken naar Engeland, de hoop herleeft, dat het weer eens „het eiland der heiligen" genoemd zal worden; aanschouwt Hij Bulgarije, Hij ziet zich genoodzaakt den vorst van dat Rijk een „non possumus" toe te roepen! In Berlijn ligt een „Culturkampf" nog te smeulen en kan, zoo men het noodig acht, opgerakeld worden en andermaal ontvlammen. Op het eenzame IJsland landen Katholieke priesters, om er, met 's Hemels zegen, een grond te bewerken, die vóór eeuwen het bloed hunner voorgangers heeft gedronken! Den Haag riep in het jaar 1870 zijn gezant bij den H. Stoel terug, toen het schuim der volken, door de in de Porta Pia geschoten bres het Rome des Pausen kon binnendringen. Den Bosch deed voor eenige weken van zich spreken in het Pauselijk blad, de *Osservatore Romano*, door zijn „Leve de Paus," dat het hart van den grijzen Opperpriester bijzonder schijnt verheugd te hebben, als zijnde „de ware tolk van het Katholieke Nederland." Het Hongaarsche gouvernement drong, eenige weken geleden, bij de Oostenrijksche regeering aan om de keuze van den anti-semietischen leider, dr. Lueger, als burgemeester van Weenen, niet te bekrachtigen, en de vijanden der Kerk, logemannen als elders, juichen dat aandringen toe. Don Carlos van Portugal komt niet in de Eeuwige Stad, en — Crispi zit zich te verbijten.

Zoo is het gegaan, zoo gaat het nog, zoo zal het blijven gaan: strijden, strijden en nogmaals strijden. Het is mogelijk, dat in den loop der eeuwen nog eens een Paus van Rome naar Savona of Fontainebleau wordt gevoerd, en het kan ook zijn, dat het eiland St. Helena een Franschen koning als balling nog eens aan zijne kust ziet landen, want Pius en Leo zullen in hunne opvolgers herleven, maar ook later kan er nog een Humbert van Italië komen, een Hendrik VIII van Engeland, een Catharina II, een Nicolaas I van het onmetelijk Czarenrijk!

Dan, voor ons, Katholieken, is er geen gevaar voor wat de eindelijke overwinning betreft; het scheepje van Petrus kan door de golven van ongeloof en goddeloosheid wel herwaarts en derwaarts worden geslingerd" de stuurlui der Vrijmetselarij kunnen wel trachten het ranke scheepje, door Petrus' hand geleid, in den grond te boren, voor vergaan is geen gevaar; het voert het kruis in top, en ook op dat kruis staat geschreven: "In hoc signo vinces." *In dit teeken zult gij overwinnen*, zoo goed als op het kruis van Constantijn. En hoe meer jaren er verloopen tusschen den tijd van Christus en den onzen, hoe meer wij de woorden van den Zoon Gods bewaarheid zien: „Ik ben met U alle de dagen, tot aan de voleinding der eeuwen;" (1) tot dan namelijk, wanneer eindelijk de strijd voor den eeuwigen vrede zal moeten plaats maken.

TWEE REPUBLIEKEN

Niet lang geleden heeft Cleveland, de eerste burger der Vereenigde Staten, gelijk Br.·. Faure de eerste burger is van Frankrijk, op plechtige wijze het Nationaal Congres geopend.

Alleszins merkwaardig ter kenschetsing van het karakter dier beide republieken, is een passage uit Cleveland's toespraak tot het Parlement, waarop zekere pers de aandacht in het geheel niet heeft gevestigd, ofschoon deze zonder twijfel meer de aandacht verdient dan vele algemeenheden dezer „troonrede", waarvan men tracht den waren zin te onderscheppen.

Bedoelde passage is de volgende:

„De goedheid en de gestadige welwillendheid, die de almachtige God in

(1) Matth. 28: 20.

FEUILLETON

DI OCHO.

Un binti anja pasa, tabata para un poco di distancia di un pueblo chikitoe un casita pober coe dak i muraja kibrar; awa seroe i bientoe tabata drenta aden libramente. Un poco tempoe pasar a nace den e casita un mucha, di ocho di e familia pober; i cuanto trabao majornan no tabatin pa e siete otro keda biba! E familia, koe toer hende tabata conoce como hende drechi i respectabel a haja toer desgracia i tabata biba den miseria di mas grandi. Ni candela tabata na es momento den estofa, ni pam den kasji, tata tabata maloe, mama cerca di moeri i jioenan koe no a come ainda tabata droemi ariba un poco jerba secoe. Un fortuna pa pobernan, koe tin otro pober. Coe un amor celestial nan ta juda otro. Un pober bisinja a bin juda. Lihe el a lora e chikitoe, koe no tabata duna ningun senjal di bida den un poco panja, i el a pura bai cerca pastor pa e bin batiza e mucha, pasobra el no a kere koe le keda biba te majan. Un bez pastor a bini.

"Mira, pastor", e tata a bisa "ata e chikitoe koe a bini cerca nos pa mal ora. Com lo nos jamele?"

"Lo nos jamele Deodato—esta nifica; Dios a dunele—pasobra ta Dios koe a duna bo el pa consola i juda bo. Jioenan ta un herencia di Señor, Scritura Santa ta bisa. Nunca un mucha ta drenta den un familia sin trece medio pa biba. Aworo i toer otro dia di bo bida lo bo mira esai."

Mientra e pastor tabata papia ainda, su criar a drenta coe un makoetoe grandi i el a saca for di djele panja i coeminda. El a sali trobe i a bolbe coe paloe.

"O, Señor pastor", e pober hombre a bisa; "com nos por ta basta gradicido!"

"Gradici Dios. Mi a busca auxilio den pueblo i Dios no kier, koe Christianan lo no juda majornan koe Dios a bendiciona coe ocho jioe."

E criar di pastor a cende candela. Pastor a batiza Deodato i a hibele cerca su mama koe a jora di legría.

Pastor a bai i a loebid su mantel. Na mes ora e bisinja, koe a juda tantoe caba, a bai den otro camber coe su manoe jen di pam, carni i fruta i dici coe e siete mucha: "Come tantoe, koe boso kier, boso roeman chikitoe Deodato a manda esai pa boso."

A pasa algun luna i hende no por a bisa, koe Deodato kier a keda na bida. E tabata masjar zwak, zwak pa haja compación coe nele, pero su lugar na cas, hasta den pueblo mes no a bira menos. Toer hende a munstra nan interes den djele i su majornan. Su tata i mama tabatin semper trabao. "Nan tin ocho jioenan" e motiboe tabata basta. Nan no a bira ricoe, ó no, pero nan tabatin nan pam di cada dia.

"Ta Deodato koe a manda toer esai," nan dici, "pastor tabatin razon di jamele asina."

Di mas principal cos, koe Deodato a haci pa su majornan, i promer koe el por a papia mes, tabata koe su roeman major a haja un bon educacion. Un muher birtuoso di aja banda a resolve di cria un mucha den speranza koe Dios lo mandale bendicion ariba su mes jioe. Tabatin hopi familia pober coe cincoe, seis, siete jioe, pero cerca Deodato tabatin ocho, aja lo tin miseria, i roeman major di Deodato a haja fortuna di ta escohir.

Su majornan no tabatin di gasta nada mas pa e i el a sinja bon na school i despues el a bai sinja un offici.

Pero mas koe el no tababa na cas mas, Deodato a keda di ocho.

Pero Deodato no a pura pa haja forza i pa bira grandi.

Su tata tabatin miedo di perdele.

"Ora e ta moeri", pastor dici, "anto el ta bira un angel i anto el ta protega boso mas. Pero....keda sosega, mi ta kere koe le keda biba."

"E no ta pisa ni binti liber,' su tata a bisa.

"Si e tabata mas pisar, su roeman lo no por a cargele."

"Ma pastor, com un mucha zwak asina, por bira un bon coenoekeroe?"

"O, no tin na mundoe otro trabao? Hende no por gana su pam na otro manera? Larga toer esai pa providencia Dibina, mi ta kere koe El a juda bo pa motiboe di Deodato basta bon!"

"Si, esai si," e mama dici; "e mucha ta un bendicion pa nos cas. Ki desgraciado lo nos no tabata si nos no tabatin e jioe!"

Pero, algun anja despues nan a comprende bon ki balor e don tabatin ko Dios a duna nan.

Poco poco e otro jioenan a bandona cas. Un a haja un empleo, otronan a casa, un tabata solda, un otro navegante, Deodato sol a keda pa consola i sirbi nan.

El a cuminza un negocio chikitoe i su tienda ta bai adilanti. Toer hende kier cumpra cerca djele.

Nan sabi, koe e no ta ganja ningun hende i anto e ta mantene su tata i mama, koe a cria ocho jioe!

"Deodato, asina su tata dici un dia coe su mama, "Deodato ta nos legría i consuelo di nos bida. Sin ele nos a moeri di hamber i miseria."

Mama a keda ketoe; no: el a jora.

Na es ora pastor a drenta. Tabata un poco tempoe promer koe su morto.

"Wel mi amigoe, el dici coe e koenoekeroe bieeuw, bo sá pakiko? Pasobra Dios ta mira mas leeuw koe nos. El ta conoce tempoe futuro. Mi a tende un dia di un jonkman, koe mester a haci un biaje, i koe tabata kega, koe su tata a mandele koe un baul asina grandi. "Mi jioe", e tata dici coe nele, es anochi aki lo bo sabi ta pakiko mi a haci asina. E jonkman a bai i toer canzar mitar morto di hamber, el a habri baul. El a haja aden pam i otro coeminda, i el a bendiciona e amor paternal.

het afgeloopen jaar aan 't Amerikaansche volk heeft betoond, verdienen onze oprechte en vrome dankbaarheid.

„Daarom, en opdat wij onze harten mogen vereenigen om offers van lof en dank te brengen aan onzen Hemelschen Vader, bepaal ik, Grover Cleveland, President der Vereenigde Staten, den Donderdag 28 Novenber als dag, die door geheel het volk gewijd zal worden aan bede en dank. Op dien dag laten wij onze gewone bezigheden achterwege en vereenigen wij ons in de gebruikelijke plaatsen om God te vereeren, ten einde den Uitdeeler aller goede gaven te danken voor de weldaden, die zegen brachten over onzen arbeid, over onze velden, in den handel; voor den vrede, die heerschte in het land, voor de vrijwaring van pest en onheil, en voor alle gunsten, die God met zoo kwistige hand ons toebedeelde."

Inderdaad echt Christelijk, oprecht geloovig is het hart, hetwelk van den presidentszetel tot het Parlemeut zulke woorden richt.

Een schrille tegenstelling met die Gode dankbare, biddende Amerikaansche republiek vormt de Vrijmetselaarsrepubliek van Frankrijk.

Naar aanleiding van Clevelands edel en waardig optreden schreef dan ook de *Vérité*:

„Op dien dag van 28 November herinnerde zich het Amerikaansche volk God en dankte Hem in het openbaar.

„Aan Hem dankte het welvaart en kracht, aan Hem vertrouwde het met liefderlijke overgeving zijn lot.

„Op dienzelfden dag volgde in Frankrijk het openbaar, officiëel atheïsme zijn loop.

„Het was *volgens gewoonte in alle scholen der Republiek verboden*, tot de kinderen te spreken over God.

„Het was, volgens de wet, aan iederen sjouwerman, aan iederen korporaal, aan iederen commis-voyageur toegestaan, in het openbaar Gods Heiligen Naam te onteeren.

„Het stond den *Intransigeant*, de *Lanterne* en allen anticlericalen en maçonnieken bladen vrij hun gebruikelijke lasteringen uit te braken tegen God.

„Volgens de atheïstische leer van het gouvernement bestuurden dien dag ministers, prefecten, staatsambtenaren, magistraten, als naar gewoonte, de openbare aangelegenheden, zonder het minste acht te geven op God, zonder zich in het minst te bekommeren over Zijne Voorzienigheid.

„En indien op het voetspoor van Grover Cleveland, president van de republiek der vereenigde Staten, mijnheer Felix Faure, president van de Fransche republiek, op den inval gekomen was, om, in welke toespraak dan ook, met eenigen eerbied gewag te maken van het Opperwezen, zijne taal zou het effect gehad hebben van een staatsgreep, en den volgenden dag zouden de radicale bladen geschreeuwd hebben, dat hij de grondwet geschonden had!

„Maar de republiek der Vereenigde Staten bloeit, en Frankrijk....het atheïstische en maçonnieke Frankrijk heeft wat het verdient."

Het algeheele bederf der hoogere standen, voornamelijk der regeeringskringen, die als gieren op de staatskas aanvallen bij iedere wisseling van gouvernement, of liever: die wisselingen in het leven roepen, om ieder zijn beurt te geven in het uitplunderingsbaantje,— schandalen als Panama en Panamino's aan het licht brachten, hoewel eene veile justitie de openbaarmaking trachtte te verhoeden, — de schrikbarende toename van allerlei misdaden in de rangen der „jeugdige burgers", zoodat diefstal, onzedelijkheid, landlooperij, moord en brandstichting onder kinderen in de laatste 10 jaar schier verdubbeld zijn,— het opzwelgen van het nationaal vermogen door vreemde zwendelaars, die de gezworen vijanden der Fransche natie zijn, dat heeft Frankrijk van het maçonniek atheïsme ontvangen. Dat heeft het, in ruil voor den „God der Franken", voor lief genomen!

Neen, dan deed Grover Cleveland in naam zijner Amerikanen beter keuze!

En wie de toekomst gadeslaat van het „jong en schoon Amerika", een land, hetwelk, ondanks vele toestanden, waarmee het oud Europa zich bezwaarlijk zou kunnen vereenigen, vol levensfrischheid en levenskracht, ondernemend, wakker en eerlijk is,— en zich de toekomst denkt van het land, dat een bende dieven in 't groot tot beheerders had 25 jaren lang, van het land, dat zijn beste burgers verjaagt of knevelt om aan den sektarischen haat van een troep vreemdelingen en staatverdervers te voldoen, gij ziet gemakkelijk in, hoe waar het is, dat de staat zonder God, de atheïstische Staat, onbestaanbaar is en zich zelf ten gronde richt.

Deze theorie nemen de geleerden uit de republiek, die steunt op sektarischen haat en geldbejag, niet aan; de praktijk zal hun op verschrikkelijke wijze de oogen openen....wellicht als het te laat is!

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

De Gouverneur is verhinderd Zondag, 19 Januari a. s. bezoeken af te wachten.

De Adjudant v. d. Gouverneur,

VAN WINGEN.

Wij brengen den Heer J. P. E. Neuman, uitgever van *De Curaçaosche Courant*, onzen welgemeenden dank voor de vriendelijke toezending van den algemeen bekenden en onmisbaren wandalmanak voor 1896.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven;

Juan C. Croes, Gusman Blanco, A. Muñoz & Co., Horace W. Dowd, L. Jackson, A. Herestrom, Lin Prins, José Loreto Arismendi, M. M. Ponte, Harry Olsen, Administratie v. d. Curaçaosche Courant, Fredricks Skopi, Francisco S. Colino, Cathaine Poin, Cathrine Paeen, Wilem Evertsz, A. A. Correa, M. I. Henriquez (aang.), Ramon Peres y Celso (aang.).

Niet voor verzending of bestelling vatbaar. "El Ojo" — Juangsiego-Van der Muller, & Co. — Otrabanda, Rivas & Fensohn — Pte, B. Oso, rio— Pte. Miguel Bethencourt — Pte, D. D. Salas — Pte, Julio F. Sarria — New York.

BUITENLAND.

Italie.— Kardinaal Melchers is na een ernstige ziekte Zaterdagochtend 14 December te Rome overleden.

Paulus Melchers, de bekende aartsbisschop van Keulen, werd den 6n. Januari 1813 te Munster geboren.

Na eerst in de rechten gestudeerd te hebben, wijdde Melchers zich later aan de studie der godgeleerdheid. In 1814 werd hij benoemd tot kapelaan te Halteren en spoedig daarna tot medebestuurder van het seminarie te Munster. In 1851 werd de Ew. heer Melchers vicaris te Osnabrück, waar hij zes jaren later tot bisschop werd aangesteld. Op voorstel der Pruisische regeering benoemde de Paus hem in 1866 tot aartsbisschop van Keulen.

Toen te Rome het Concilie werd bijeengeroepen, teneinde het dogma vast te stellen van de onfeilbaarheid des Pausen, steunde de Keulsche aartsbisschop de uitvaardiging van dit dogma. Spoedig daarna brak in Pruisen de Cultuurkamp uit, naar aanleiding van de beruchte Mei-wetten. Mgr. Melchers koos toen zeer beslist partij tegen de Pruisische regeering en verliet, daar hij met gevangenneming werd bedreigd, in 1875 zijn diocees. Dientengevolge werd hij bij gerechtelijk vonnis den 12en Juli 1876 van zijn ambt vervallen verklaard (*notabene*)

De aartsbisschop begaf zich toen naar Nederland en vertoefde geruimen tijd in Limburg, waar hij van daar gedurende tien jaren zijn diocees bleef besturen uit welks geestelijke jurisdictie de burgerlijke rechter hem niet ontzetten kon

Toen benoemde Leo XIII — het was in Juli 1885 — hem tot kardinaal en riep hem naar Rome. Eerst nu was de Keulsche zetel rechtens ledig, en werd er een nieuwe aartsbisschop benoemd.

— De *Italia militare* bevat een heftig artikel, waarin dit blad Frankrijk en Rusland beschuldigt, de oorzaak te zijn van de nederlaag der Italianen in Afrika. Italië, zoo zegt het, moet niet uit het oog verliezen, dat wij in Afrika een strijd op leven en dood voeren tegen den haat en de verachting van Frankrijk. Niet in Afrika zullen wij de Ethiopische kwestie kunnen uitmaken, maar aan den Rijn, bij de Alpen, aan de Wezel. Zaak is het, de noodzakelijke krachten naar Afrika te zenden; tevens echter moeten wij ons voorbereid houden op een Europeeschen oorlog, welke in eene niet ver verwijderde toekomst zou kunnen uitbarsten. In deze benauwde dagen is het goed ons te herinneren, dat er eene natie is, welke wij ieder oogenblik kunnen te bestrijden hebben: Italië zal slechts dan een groote natie zijn, wanneer zij Frankrijk zal weten te haten, zooals het Oostenrijk heeft gedaan.

— Prins Farnese, de oudste zoon van prins Mario Chigi, maarschalk der Roomsche Kerk en guardiaan van het Conclaaf, heeft verlof gekregen de expeditie in Eritrea mede te maken. De prins is luitenant bij de cavalerie.

— Gelukkige Italianen, die in den waan verkeerdet, dat de door u in Eritrea geleden nederlaag u slechts eenige duizenden mannen en de 4 millioen lire zou kosten, die Crispi vroeg. Er zullen binnenkort meer landskinderen naar het doodend klimaat aan de Roode Zee worden gezonden; en wat de kosten betreft, heeft Crispi de aanvraag om 4 millioen ingetrokken en eene van 20 millioen gedaan!

— In de Italiaansche Kamer werd het geschil tusschen Crispi en Giolitti behandeld. Men weet, dat Giolitti den premier beschuldigt van geldelijke knoeierijen, waarop Crispi hem wilde doen gevangen nemen. Giolitti vluchtte en wist de zaak voor een gerechtshof te doen brengen, dat echter, weigerde een oordeel te vellen. Giolitti, teruggekeerd, trachtte daarop de Kamer uitspraak te laten doen, in de hoop dat deze de zaak naar het hooggerechtshof zou verwijzen, ten einde te bewijzen, die hij in zijn bezit zegt te hebben, over te leggen. De Kamer benoemde eene commissie, en het rapport van deze werd behandeld.

Er was groote opgewondenheid in de Kamer. Alle ministers waren aanwezig. Alleen Crispi, die sedert de verschrikkelijke nederlaag der Italianen in Eritrea niet in de Kamer is verschenen, onder voorwendsel van ziekte, was ook nu niet opgekomen.

Giolitti protesteerde tegen de houding der regeering: alvorens het gerechtshof weigerde de zaak in behandeling te nemen had de minister van justitie een geheim onderhoud met de rechters gehad.

De minister kon dat niet loochenen en bepaalde zich dus tot een nietszeggend protest.

Eene motie om de commissie op te dragen hare meening te kennen te geven, of zij de beweringen van den heer Giolitti juist acht of niet, werd door de slaafsche regeeringsmeerderheid verworpen. Daarop stopte deze de zaak in den doofpot met eene motie, waarbij de Kamer overging tot de orde van den dag, verklarende, dat er geen termen bestaan om, na het oordeel, door het hof van cassatie uitgeproken, de zaak naar het Hooge Gerechtshof te verwijzen.

Niemand zal beweren, dat met dezen afloop de heer Crispi zich schoongewasschen heeft van de op hem rustende verdenking. Integendeel.

Frankrijk. — Gelijk men weet, is de Fransche minister van eeredienst een ex-seminarist. Eertijds heeft men in het Katholieke Frankrijk een apostaat Ricard als zoodanig zien optreden, en nu bezit Frankrijk een vrijmetselaar-oud-seminarist, om den eeredienst van het Katholieke land te behartigen.

Hem was het voorbehouden, op initiatief van Br.·. Dumay, *directeur des cultes*, de wet *des curés sac au dos* (de pastoors naar de kazerne) te verscherpen en aan te strengen.

Een edele roeping inderdaad!

Ten einde nu dit lofelijk doel te treffen, heeft de openbare behartiger van Frankrijk's eeredienst bepaald en uitgeschreven, dat de ambtenaren van het departement der Seine in de seminaries van Parijs de jongelui bij hun naam zullen komen afroepen, om zich aldus te verzekeren, dat zij er wel allen tegenwoordig zijn, na hun jaar uitgediend en hun studiën hervat te hebben.

Op deze wijze kunnen dus geen studenten op de lijst der seminaristen *ingeschreven* staan, tenzij die feitelijk seminarist *zijn*.

Welk een zorg *bij dit gouvernement, om alle misleiding te voorkomen.*

Met denzelfden ijver, waarmede het lijsten opmaakt van omkoopbare en omgekochte rechters, van veile en staatsgevaarlijke afgevaardigden, van landverraders, van vergiftigers onder de leveranciers voor het leger, van leugenachtige en lasterlijke ministers. — controleert de Fransche regeering de seminaristen! Of liever, laten wij niet spotten, de zaak is te ernstig.

Eene regeering, die alle bedrog, diefstal, leugen, kuiperij, omkooping toelaat en schijnt te beschermen, zendt ambtenaren naar een...seminarie, om de presentielijst der studenten te constateeren!

Het grenst aan het krankzinnige.

En bleef het daar bij! Maar dit optreden van de regeering druischt ook in tegen de wet.

De *Figaro* vestigt hier met kracht de aandacht op. Dit blad voegt er bij, dat, als de directeur van seminarie aan dien ambtenaar vroeg om zijn mandaat, om een bewijs dat hij recht heeft aldus in het seminarie op te treden, de ambtenaar het stuk niet zou kunnen overleggen, en de minister met de handen in het haar zou zitten om het hem te verschaffen.

Toch gelooven wij, dat de *Figaro* hier het rechtsgevoel der ministers overschat!...

Waarom weerstaan de Katholieken niet met kracht, waar de regeering zoo onrechtmatig optreedt? Waarom anders, dan omdat het recht zwijgt en zich lafhartig knevelen laat?...

— Op alle mogelijke wijzen tracht de Fransche regeering de Kerk tegen te werken. Zij laat o. a. diocesen zonder bisschop, wel wetende dat de kudden zwak zijn zonder hunherders. Zoo is het diocees Auch reeds vijf maanden, Chartres een half jaar zonder bisschop, ja de zetels van Toulouse en Laval staan reeds sedert elf maanden leeg. De Paus zou gaarne in het laatste Consistorie daarvoor bisschoppen hebben aangewezen, maar de Fransche regeering heeft volgens het Concordaat het recht van voordracht, en zij diende opzettelijk geene voordracht in.

— Twee officieren van het 135e regiment hebben een nieuw geweer uitgevonden, waarvan de uitwerking, naar men zegt, wonderbaar is.

Het weegt hoogstens 3¼ Kg. met een kaliber van 6 millimeter, terwijl de voortstuwende kracht zoo groot is, dat een man op een afstand van 6000 meter gedood wordt.

De behandeling van het geweer in kwestie is, naar, het schijnt buitengewoon eenvoudig. en het geheele mechanisme berust op een kleine schroef, die men slechts weg behoeft te nemen om het wapen geheel onbruikbaar te maken.

— Arton zond 11 Dec. l.l. een brief aan den *Figaro*, waaraan wij het volgende ontleenen:

„Den eersten keer, dat het gouvernement trachtte mij te vatten, was ik te Budapesth; vandaar ging ik naar Venetië, waar ik den heer Dupas ontmoette, die, tot mijne geruststelling, vergezeld was van mijn raadsman, den heer Rogère. De heer Dupas bleef met mij te Venetië van 19 Dec. 1892 tot 1 Jan. 1893 met een bevel tot inhechtenisneming in den zak, maar hij nam mij niet in hechtenis. Op dat oogenblik was de heer Loubet minister van binnenlandsche zaken en onmiddellijk overste van den heer Dupas; de heeren Bourgeois en Ribot maakten toen deel uit van het ministerie.

„Weinige dagen later kwam een ministerie-Ribot aan de beurt. Dit begon de jacht opnieuw; de heer Soudains werd er op afgezonden, wijselijk vergezeld van den heer Dupas. Ieder kent uitslag dier *achtervolging*; deze heeren vischten overal achter het net. Om kort te gaan: 4 Febr. 1893 kwam ik goed en wel te Londen, waar ik toen bleef"...

De *Figaro* geeft van het begin en het einde des briefs eene fotografie.

Ribot beweert echter, dat, *als* de beschuldiging tegen Loubet waarheid bevat, dit buiten medeweten van de regeering geschiedde, en hij heeft den premier Bourgeois, die toen onder hem minister was, verzocht een onderzoek in te stellen waaraan deze voldaan heeft.

Zeker zal de geheele Panama-historie niet ontmaskerd worden, maar de openbare meening begint toch eenige voldoening te krijgen, nu de knoeierijen van Loubet, in deze het werktuig der gecompromiteerde „vriendjes," aan het licht komen.

Mocht de twist, door de verbolgenheid van Arton, zoo hoog willen loopen, dat alles aan het licht kwam, dan zou de 19e eeuw met een haar waardig schandaal besloten worden. Maar wij durven haast niet hopen, dat de BBr.·. niet eenlang een wachtwoord zullen ontvangen, en de zaak niet in den daartoe vervaardigden doofpot zal gaan!

Arton schijnt dit gegist te hebbon; ten minste zijn brief bevat zulke brutale uitdagingen en zulke cinieke betuigingen van onschuld, dat men haast tusschen de regels moet lezen: „de kerel weet nu reeds, dat van het heele zaakje niets komt!" Dupas is ondertusschen in hechtenis genomen.

— Toen president Faure de kardinaalsbarret overhandigde aan Mgr. Perraud, sprak deze laatste eene redevoering uit waarin hij er op wees, dat hij sinds 1893 had moeten wachten op eene overeenkomst tusschen het Vaticaan en de Fransche Republiek, om zijne keus te zien bekrachtigen. Verder had de kardinaal gewezen op „het tijdelijke der concordaten" en besloot met te zeggen, dat, zooals de H. Gregorius reeds zeide, de vrede der Kerk de vrede van den staat was.

Die woorden, welke eene duidelijke bedreiging van den Paus bevatten, dat hij de betrekkingen met Frankrijk zal afbreken, als het zich niet betert, hebben de woede der Jacobijnen uitgelokt, te meer daar de heer Faure later eene Mis bijwoonde in de kapel van het Elyseum.

De heer Goblet besteeg een paar dagen daarna de Kamertribune om te protesteeren tegen de woorden van Kardinaal Perraud, die niet weerlegd zijn geworden. Spr. heeft ook baretten helpen overhandigen in 't Elysee, maar in zijnen tijd ging dit eenvoudiger, en er was geen kwestie van Missen in de kapel.

„*Er moet een einde komen aan die plechtigheden van vroeger tijden!!* Men moet sneller vooruitgaan op den weg der scheiding van Kerk en Staat. want de Kerk antwoordt heel zonderling op de toegevendheid van den Staat, als zij verklaart met Mgr. Perraud en den H. Gregorius, dat de Staat aan de Kerk onderworpen is."

De minister-president Bourgeois antwoordde, dat hij de woorden van kardinaal Perraud openlijk zou hebben afgekeurd, waren ze werkelijk eene inbreuk op de waardigheid van Staat geweest.

Hij zal zijne voorliefde voor de scheiding van Kerk en Staat toonen, door in Januari een wetsontwerp op de geestelijke congregaties in te dienen.

Burggraaf d'Hugues begrijpt al dit lawaai niet. Er komen immers meer vrijmetselaars in 't Elyseum dan kardinalen.

Leyde: "De vrijmetselaars komen zonder eskorte, en de kardinalen krijgen kurassiers om hunne koets te begeleiden."

Na die geniale opmerking werd het debat gesloten.

In de Kamers werden de beraadslagingen over de begrooting van financiën voortgezet.

Monseigneur d'Hulst verklaarde, dat hij, indien de discussies over de begrooting niet zoo snel werden afgedaan, een amendement zou hebben voorgesteld tot wijziging van de belastingwetten op de kloosters. Nu echter zal hij daarmee wachten tot 1897. Het is zijn voornemen, voor de religieusen dezelfde rechten te eischen als voor alle andere Franschen.

De minister van financiën, de heer Doumer, antwoordde: „De regeering is niet voornemens, ten behoeve van de congregaties op te treden, zoolang deze weerspanning blijven. Zoodra de congaties zich onderwerpen, zullen wij zien wat ons te doen staat."

M. a. w. eerst moeten de kloosters zich op genade of ongenade overgeven, — en dan.... Ja, dan zou de Loge er gaarne mee willen doen, gelijk de poelier met eene kip.

Duitschland. — In een zitting van den Duitschen Rijksdag maakte de socialistische leider Bebel, naar aanleiding van een verwijt over de socialistische beleedigingen des keizers de opmerking, dat hij wel eens had gehoord van brieven van conservatieven (Stocker en Von Hammerstein), waarin ook zeer heftige beleedigingen des keizers voorkwamen. (*Geroep van de rechterzijde: Voor den dag daarmee*).

De Rijkskanselier, prins Hohenlohe, las toen eenige zinsneden voor uit eene redevoering, door den socialistischen afgevaardigde Liebknecht in 1871 gehouden, waarin wordt gezegd, dat het vaderland een reactionnair begrip is.

„ De wijze, waarop de keizer zich jegens de sociaal-democraten heeft uitgelaten"—zeide de kanselier—„ is volkomen gerechtvaardigd. Ik zal mij wel hoeden den raad des heeren Bebel te volgen, om den keizer er van terug te houden, ook bij volgende gelegenheden op krachtige wijze uiting te geven aan zijne verontwaardiging." (*Toejuichingen*).

—Vrijheer (baron) Von der Recke von der Horst, de nieuwe minister van binnenlandsche zaken in Pruisen, is een Westfaalsch edelman, Christelijk-conservatief, zoon van een ministerieël hoofdambtenaar en ruim 48 jaren oud. Hij was een tiental jaren geleden in hetzelfde departement werkzaam als hoofdambtenaar, belast met de sociale politiek en de persaangelegenheden; daarna was hij achtereenvolgens regeeringspresident (ons Commissaris der Koningin) in Koningsbergen en Dusseldorp. Hij moet een kalm en zakelijk man zijn, die eerst de zaken onderzoekt en dan te werk gaat, maar geen man van initiatief.

Belgie.—De ingevolge de wet Schollaert aan te stellen schoolopzieners voor het onderwijs in de zedeleer en den godsdienst aan de openbare en andere scholen zullen benoemd worden op den volgenden voet:

Voor den Katholieken godsdienst zal er in elke provincie een kerkelijke hoofdopziener zijn met den titel van diocesaan hoofd-inspecteur en 4000 frs. salaris, en in elk district een diocesaan inspecteur met 3300 frs. De inspecteurs worden door den bisschop benoemd, die daarvan kennis geeft aan de regeering. Alleen de niet-gesubsidiërde bijzondere scholen zullen vrij zijn van de inspectie, die verder eens per jaar geschiedt. De inspecteurs zullen elk uur van den dag toegang hebben tot de scholen en hunne rapporten bij den bisschop indienen.

De Protestanten zullen inspecteurs hebben, te benoemen door de consistoriën uit hnnne lidmaten; de Joden eveneens.

— Bij zijn laatsten verjaardag ontving de koning van Clementine ten geschenke een kasuifel en een schenkblad met twee ampullen, ten einde deze bij H. Mis benoodigde voorwerpen te schenken aan eene kerk of klooster. Leopold II heeft ze aan het missiehuis Scheut doen toekomen, dat onophoudelijk missionarissen naar den Congo zendt. Het kasuifel is met goud en zilver in Gothiek geborduurd; ampullen en blad zijn eveneens van goud en zilver en vertegenwoordigen eene groote waarde.

Engeland en Amerika.— Het geschil tusschen Engeland en Venezuela is nog altijd aanhangig. Engeland heeft de bemoeizucht van de Vereenigde Staten, die zich in de zaak willen mengen, kortweg afgewezen. Nu heeft Cleveland eene boodschap gericht aan het Amerikaansch Congres, waarin hij verklaart, het te betreuren dat de Engelsche regeering heeft geweigerd dit geschil door een scheidsrechter te doen uitmaken. Onder deze omstandigheden is de regeering der Vereenigde Staten verplicht, de juiste grensscheiding tusschen Venezuela en Britsch Guyana vast te stellen.

Derhalve verzoekt de president het Congres een crediet toe te staan, opdat eene bijzondere commissie daarheen worde gezonden met de opdracht, een onderzoek ter plaatse in te stellen en zoo spoedig mogelijk een rapport daarover uit te brengen.

„Zoodra dit rapport gereed is" — aldus gaat de president voort — „zal het de plicht zijn van de regeering der Vereenigde Staten, om met alle middelen, welke haar ten dienste staan, zich te verzetten tegen Engelands annexatieplannen, indien althans uit het onderzoek blijkt, dat een gedeelte van het gebied, waarover het geschil loopt, aan Venezuela toekomt. De regeering moet dan Engelands handelwijze als een opzettelijke aanranding beschouwen."

President Cleveland verklaart ten slotte, dat hij zich volkomen bewust is van de gevolgen, welke met een dergelijk optreden gepaard kunnen gaan, maar hij acht niets erger, dan zich zonder protest te onderwerpen aan onrechtvaardigheid, daar dientengevolge de nationale eer te loor moet gaan

De Irish National Allinnce (de bekende bond der in Amerika gevestigde Ieren) heeft verklaard, dat zij 100,000 soldaten ter beschikking van de regeering der Vereenigde Staten zal stellen, indien het tot een oorlog met Engeland mocht komen.

— De oorlogsbedreiging van Amerika tegen Engeland in zake het Britsch-Venezolaansch geschil wordt noch door de Engelsche noch door alle Amerikaansche bladen ernstig opgenomen. *Times* en *Standard* wijzen de onzinnige eischen van Amerika af; *Daily News* en *Daily Chronicle* gelooven niet aan een oorlog.

De New-Yorksche *World* en *Sun* veinzen een ernstige beteekenis aan de bedreiging te hechten. Doch de *Evening Post* meent, dat Cleveland's boodschap eenvoudig een verkiezingsmanoeuvre is.

Zoo oordeelt er ook de New-Yorksche correspondent der *Daily News* over; geen bezadigd Amerikaan, seint hij, maakt zich om Venezuela druk, wat ook de jingo's mogen zeggen en schrijven. Een oorlog met Engeland zou in Amerika zeer impopulair zijn en de Unie-partij tot ondergang doemen.

(De jingo's zijn de chauvinisten, de patriottische dwepers onder de Yankees.)

Het voorstel van president Cleveland is het wonderlijkste, dat ooit gedaan is in tijd van vrede, sinds de dagen der overheersching van Napoleon.

Over het geheel was de grens van Venezuela door de Spanjaarden nooit scherp getrokken; alleen in vage omtrekken, waarbij geen rekening werd gehouden met het bestaan van Nederlandsche nederzettingen. Maar wij hebben zeer bepaalde Nederlandsche grenslijnen, die nooit ernstig door Spanje bestreden zijn. Deze omvatten het geheele bekken der rivieren de Essequebo en de Cuyuni, dus een grootere uitgestrektheid, dan waarvoor Engeland nu weigert zich aan een scheidsrechterlijke uitspraak te onderwerpen.

Engeland is steeds blijven volhouden, dat het volkomen recht heeft op wat het van Nederland heeft overgenomen.

— Het Huis van Afgevaardigden heeft met algemeene stemmen het wetsontwerp aangenomen, waarbij President Cleveland gemachtigd wordt eene commissie te benoemen voor het vaststellen der grens van Venezuela; daartoe wordt een som van $ 100.000 bewilligd.

In den Senaat werd door Chandler een wetsontwerp ingediend, dat ten doel heeft de doode weermiddelen van de Ver. Staten te vermeerderen. Hij stelt voor, een krediet van 100 millioen dollars te bewilligen om nog een millioen geweren voor de infanterie aan te schaffen, benevens duizend kanonnen voor de veldartillerie en vijfduizend kanonnen voor de vesting artillerie.

Het ontwerp is naar de commissie voor de militaire aangelegenheden verwezen.

— De Amerikaansche bladen juichen bijna alle zijne houding toe.

Natuurlijk is de geestdrift meer *tegen* Engeland dan *ten gunste* der Venezolanen.

De meerderheid der Engelsche bladen gaan voort Amerika's eischen en voorstellingen meestal op gematigde wijze te bestrijden, waarbij zij er op wijzen, dat de voornaamste Amerik. juristen de verklaring van President Cleveland eveneens wraken.

De *Standard* zegt, dat het ontwerp, door Chandler in den Senaat ingediend, strekkende om honderd millioen beschikbaar te stellen voor de eerste oorlogstoebereidselen, in scherpe tegenstelling is met den toestand van de schatkist; maar deze moet niet verward worden met den economischen toestand van de natie, want de nationale banken hebben goud genoeg, dat ze desnoods aan de schatkist kunnen afstaan.

Dat de Londensche beursbezoekers daaronder hun goed humeur niet verloren hebben, kan blijken uit het feit, dat door een aantal handelaars aldaar de volgende depêche aan den president der New-Yorksche beurs werd gezonden: *Please take measures, that in case of hostilities the British fleet will not be hampered by excursion-steamers.* „Gelieve maatregelen te nemen, dat ingeval van vijandelijkheden de Britsche vloot niet door pleiziervaartuigen worde belemmerd," daarbij doelende op het bekende conflict in den afgeloopen zomer bij de yacht-race tusschen de *Valkyrie* en de *Defender*.

In den Amerikaanschen Senaat heeft Morgan, voorzitter der commissie voor de buitenlandsche aangelegenheden, voorgesteld het ontwerp tot benoeming van eene commissie, om een onderzoek in te stellen over de Venezolaansche grens, naar zijne commissie te verwijzen.

Sherman steunde dit voorstel. Beide senatoren hielden een redevoering, waarin zij de houding van Cleveland goedkeurden, maar protesteerden tegen overijling.

De beraadslaging werd verdaagd.

Maar aan een oorlog tusschen Engeland en Amerika wordt nog niet geloofd.

Want Engeland heeft een groote vloot en de Vereenigde Staten slechts een kleine. De beleediging, welke de president Engeland wil aandoen, zal nooit geduld worden, en dus zullen de Yankees wel terugkrabben.

— De telegrammen uit de Vereenigde Staten luiden geruststellender, al bulderen de groote bladen tegen Engeland voort, waarbij zelfs organen, die Cleveland anders heftig vijandelijk gezind zijn, hem toejuichen en ieder een

landverrader noemen, die Cleveland's drijven zoekt tegen te gaan.

Ernstige burgers daarentegen en zelfs hoofdofficieren van zee- en landmacht moeten erkennen, dat de Unie in geval van oorlog tegenover de Engelsche vloten zoo goed als weerloos zou zijn. De De *New York Herald* spoort dan ook tot voorzichtigheid en vrede aan en waarschuwt tegen het gevaar der Monroe-leer.

De Amerikaansche handelskringen veroordeelen Clevelands optreden eenparig als verderfelijk voor handel, nijverheid en crediet der Unie-staten.

Voorname professoren gaan voort, Clevelands boodschap te veroordeelen. Prof. von Holst te Chicago noemt haar eene dictatoriale daad, erger dan ooit Napoleon er een gedaan heeft. — Cleveland houdt echter vol. Hij moet zoo vertoornd zijn over den vredelievenden toost van den Amerikaanschen gezant Bayard te Bristol, dat hij er over denkt hem dadelijk terug te roepen.

De *Times* verneemt dat de Canadeesche regeering, als het gevaar voor oorlog verergert, 250.000 man der militie tot verdediging der grenzen tegen Amerika zal oproepen.

(20 Dec.) werden in den Senaat de beraadslagingen voortgezet over de Venezolaansche quaestie.

Met algemeene stemmen werd president Clevelands voorstel aangenomen, dat reeds door het Huis van Afgevaardigden is goedgekeurd, dat van het benoemen eener commissie, aan welke zal worden opgedragen, een onderzoek in te stellen in zake het grensgeschil tusschen Engeland en Venezuela.

Spanjé, — In den ministerraad diende de minister van openbare werken, Bosch, zijn ontslag in, om zich vrijer te kunnen verdedigen tegen de beschuldigingen, ingebracht betreffende zijn beheer, toen hij burgemeester van Madrid was. Hetzelfde besluit werd ook genomen door den minister van justitie Romero Robledo

— De Spaansche troepen hebben een bende van 3000 opstandelingen verslagen in de provincie Santiago. De opstandelingen hadden 40 dooden en 90 gewonden waaronder vijf officieren.

De insurgenten-aanvoerder Gomez staat gereed met 6000 man infanterie en cavalerie en 2 kanonnen de provincie Matanzas binnen te rukken.

Zwitserland. — De president der Zwitsersche republiek blijft slechts een jaar aan het bewind. In 1895 was het een Katholiek, de heer Zemp, die de betrekking van staatshoofd vervulde. De bondsvergadering te Bern koos tot president voor 1896 den heer Lachenaal uit Genève, minister van Buitenlandsche Zaken.

Rusland. — De Parijsche *Herald* meldt, dat te Moskou een nihilistische samenzwering tegen het leven van keizer Nicolaas II is ontdekt. De Czaar moet een aantal dreigbrieven hebben ontvangen, terwijl de politie eenige bommen in beslag heeft genomen, die door de samenzweerders gebruikt zouden worden. Vele personen moeten in hechtenis zijn genomen.

— Een Japansch blad deelt in een correspondentie uit Vladivostock de volgende bijzonderheden mede over de militaire maatregelen van Rusland in deze havenstad.

Sedert Augustus ll. is men bezig met den bouw van twaalf forten; deze zijn natuurlijk nog niet gereed, maar er wordt met alle kracht aan gewerkt, en binnen twee of drie jaar zal men in deze forten uitstekende verdedigingsmiddelen hebben.

Vijftien oorlogschepen, waarvan de bemanning voltallig en de bewapening geheel gereed is maken thans het Russisch eskader van den Stillen Oceaan uit. Het landleger is sedert Aug. 1894 aanzienlijk vermeederd; op verscheiden punten zijn met groote kosten kazernes gebouwd. Duizenden werklieden zijn bezig aan het bouwen van dokken, die, naar men zegt, 50 millioen roebels zullen kosten, en waarmede men vóór het einde van 1896 gereed hoopt te zijn.

Turkije. — Tengevolge van eene vechtpartij tusschen twee Armeniërs, waarbij een der twistenden een revolverschot loste, ontstond plotseling in geheel Constantinopel een eene algemeene paniek. Christenen en Armeniërs, beducht voor nieuwe ongeregeldheden, zochten overal een goed heenkomen. De winkels werden gesloten en de huizen gebarricadeerd. Eerst nadat deze paniek twee uren had geduurd, gelukte het der politie, de gemoederen tot bedaren te brengen.

— Te Trebizonde in Armenië vervolgden Muzelmannen een schismatiek bisschop en vijf zijner priesters. De zes geestelijken vluchtten in een huis, dat daarop door de Turken omsingeld en in brand gestoken werd, zoodat zij alle zes levend verbrandden.

Afrika. — Bij gelegenheid der opening van het gebouw eener Engelsche club te Johannes-berg (Transvaal) heeft de voorzitter een toespraak gehouden, in welke hij de grief te berde bracht, dat de Transvaal door Hollandsche ambtenaren wordt bestuurd.

Het verwonderde mij niet — zeide de Engelsche spreker — dat een der Hollandsche zeeofficieren, die hier onlangs waren in de club, zooals mij verteld werd, zelfvoldaan zou hebben gezegd; „Dit is de beste onzer kolonies."

Uit Madagascar is geseind, dat eene bende van 6000 inboorlingen (Malgachen noemt men ze) den zendingspost te Ramaindro hebben verwoest. De Engelsche zendelin Mac Mahon en zijn gezin wisten eenige uren voor den aanval te ontsnappen. Alle Europeanen, die in de landelijke districten wonen, hebben bevel gekregen zich naar de hoofdstad te begeven. Zeshonderd Fransche soldaten zijn tegen de opstandelingen uitgezonden.

APRENDIENDO EL ALFABETO.

Nunca me olvidaré cuando (siendo colegial) me llamaron para aprender las letras del alfabeto. ¡Oh, Dios mío, Dios mío! Qué sufrimiento de espíritu y de cuerpo el que sentí al tener que pasar por tan odiosa tarea. Me parecía á mí, que nunca podría aprender tales letras, luego que aprendía la segunda letra olvidaba la primera y de esta manera me sucedia lo mismo con las demás. En mi pesar mojaba el libro con lágrimas y en mi cólera y disgusto lo arrojaba al suelo y lo pisoteaba; pero cuando al fin pude retener en mi imaginación el alfabeto, la operación de aprender á agrupar las letras en palabras se me hizo más fácil; mas la tarea pesada en todas las cosas es posesionarse del principio vital que exista. ¿No es verdad? Todos dirémos que sí, pues bien entonces vamos á copiar una carta y hagamos la aplicación de su teoría.

"Durante varios años", nos dice un cliente, que sufria de un padecimiento que ni yo ni los doctores que me asistian, podian definir. Comenzaba con un mal estar general, debilidad, pérdida de apetito, augustia después de comer y dolores en el pecho y espalda; algunas veces me pasaban bochornos de calor seguidos de frio, la boca y la lengua forradas con materia blanca y gastado el sentido del sabor. No teniendo gusto natural para comer, perdia carne y fuerzas. Cuando más progresaba el dolor, tanto más afectaba la acción de mi corazón y mi respiración. La respiración se hacia más corta y el corazón me batía y palpitaba al punto de hacerme temer que me iba á morir de mal de corazón; después me sobrevinieron dolores en los riñones, en la parte baja de la espalda que eran con frecuencia muy agudos y alarmantes. Apenas necesitaría decirles que todo esto me mortibicaba y deprimía mi espíritu de tal manera que me era imposible atender á mi trabajo.

"Después de algún tiempo determiné por conveniente dirigirme á Barcelona y entré en el Hospital de Santa Cruz de aquella ciudad, permanecí en él tres meses; durante el segundo mes me dió un ataque de parálisis en las piernas que afortunadamente aplicándome la electricidad, cedió en gran parte. Durante el tercer mes había mejorado un tanto en mi estado general de salud y regresé á Lloret donde trabajé lo mejor que pude por cerca de cinco meses, mas esta mejoría fué corta, mi padecimiento me volvió con gran fuerza y me ví obligado otra vez á ir al hospital. Allí permanecí dos meses y no encontrando alivio alguno regresé á casa otra vez, esta vez, ya tan desanimado y triste como pudiera figurárselo.

"Mas habiendo leído de las notables curaciones que hacía el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, supliqué al farmacéutico de Lloret, Don Exequiel Botet, que viniera á verme y le pregunté si me aconsejaba á que tomase el Jarabe. El resultado fué que comencé á tomarlo siguiendo las instrucciones.

"Tomé en todo muchas botellas, pero el resultado que me produjo este remedio fué maravilloso. *Me convirtió completamente en otro hombre.* Hoy todos mis padecimientos han desaparecido y como y trabajo lo mismo que ántes de que tuviera esta enfermedad.

"Acabo de ir á ver hoy al señor Botet y quedé sorprendido de verme tan cambiado y alegre. Viendo la gente lo que el Jarabe Curativo de la Madre Seigel me ha hecho, todos lo piden y dicen que usarán esta medicina tan mágica. Uds. tienen mi consentimiento para publicar esta carta. (Firmado) Salvador Masjuan, Lloret de Mar. Provincia de Gerona, 24 de Mayo de 1895."

Ahora pués veamos en que nos interesa á nosotros este caso. ¿Cuál es la verdad fundamental de él? Es esta, que Don Salvador Masjuan había sido por largo tiempo víctima de esa enfermedad sutil — indigestión ó dispepsia; los síntomas comprueban que la fermentación del alimento no dijerido en el estómago envenenó su sangre y finalmente fué la causa de todos los padecimientos locales que nos ha descrito. Los primeros tratamientos no sirvieron porque no fueron dirijidos al *real y verdadero sitio de la enfermedad*, al estómago. Es inútil tomar medicina por meros síntomas, debemos saber y curar sus *causas*. Saber estas es saber el alfabeto de todas las enfermedades, pués un 99 por ciento de nuestros padecimientos no son otra cosa que dispepsia en disfraz.

La gente muere sin cuidarse porque no saben de que padecen. Llámesele dispepsia y se habrá casi acertado la verdad y para su curación radical y duradera, no hay ningún otro remedio en la tierra que pueda compararse con la preparación que contiene esperanza y salud y que bajo otro nombre es el Jarabe Curativo de la Madre Seigel. (2)

[illegible]